

faa synes mig netop, at vi mødes ved den Tid, da den ærede Finantsminister troer at have truffet de forberedende Foranstaltninger til, at Loven virkelig kan træde i Kraft, og jeg indseer derfor ikke, hvorfor der skulde være nogen Fare ved, at Lovens fuldstændige Antagelse blev udsat til den Tid. Jeg skal endvidere bemærke med Hensyn til hvad der er sagt om, at den Imødekommen, der er skeet ved at slutte sig til de enkelte Toldsatser, ikke skulde have Noget at betyde, naar man ikke gik et Skridt videre og ubetinget antog Lovforslaget, at dette synes mig, at geraade i nogen Strid med, hvad den høitærede Minister idag har udtalt, at det stod i Hans Majestæts souveraine Magt at flytte Toldgrænsen fra Eideren til Elben, naar han fandt det rigtigst, og at det idetmindste ikke kom denne Forsamling ved herom at tage nogen Bestemmelse, og at han selvfølgelig slet ikke behøvede at frygte for nogen Rigsret, hvis han maatte finde sig foranlediget til at tilraade dette, medens han derhos tidligere har ytret, at den eneste Bæmselighed, der kunde møde denne Sag, var den, at den danske Rigsdag nu ikke vilde slutte sig til det forelagte Lovudkast. Men den danske Rigsdag har jo allerede opfyldt, hvad der krævedes af den, for i en senere Tid at mulliggjøre denne Forlæggelse, naar den er gaaget ind paa at udsævne Forskjellen imellem Toldsatserne. Jeg skal ikke indlade mig paa det dybere juridiske Spørgsmaal, om den af den ærede Finantsminister givne Fortolkning af § 4 i Loven af 22de December 1850 maatte være den rigtige eller ikke. Hvis det ikke forholder sig saaledes, tvivler jeg ikke om, at der er lovfærdige Medlemmer her i Salen, der bedre ville kunne tolke det omtvistede Punkt. For mig stiller Spørgsmaalet sig da i sin Simpleshed saaledes, at vi aldeles ikke ville lægge Regjeringen Noget tveien, for at gjennemføre Rundgjørelsen af 28de Januar, idet vi ikke strax raade til at forflytte Toldgrænsen fra Eideren til Elben, medens vi paa den anden Side ansee det for den naturlige Udviklingsgang, at der først gives en Fællesforfatning; thi hvor vigtig en Toldeenhed end kan være til at forene de forskellige Dele af et Land, er der dog vel Ingen, der vil paaastaa, at den skulde være det Vigtigste

og det Fornemste. Man seer jo, at Tolden i flere Stater kan være forskjellig, og dog er igjennem Forfatningen de enkelte Dele deraf opvoredede til en Statseenhed. Den meget ærede Finantsminister har saaledes selv fremhævet, hvorledes der før det sidste, som han kaldte det, ulykkelige Decennium her i Landet var en saadan Opfatning af Danmarks og Holsteens Sammenlutning, at man i Danmark har kaldt det for dansk Grund, at være i Holsteen. Jeg troer nu virkelig ikke, at de, der være noget nærmere bekendte med Forholdene, ansaae denne Jnderlighed for at være saa stor, men saa meget er da vist, at den omtalte Sammenlutning ikke var fremkaldt ved Toldeenhed, da paa den Tid Toldforskjelligheden var meget stor; men den var derimod fremkaldt ved Hjælp af en eensartet Statsforfatning. Det er vistnok et vigtigt Middel til Genhed, at der er Toldeenhed, men det er dog ikke væsentligt nødvendigt; for at der derimod skal være en samordnet Stat, er det nødvendigt, at der er een Statsforfatning, og Striden dreier sig altsaa ikke om, om der skal være mere Mistillid ved at fordrø det Første og det Principale, førend man vil indrømme det Andet. Jeg kan navnlig ikke forstaae, hvorledes den ærede Rigsdagsmand, der sidst havde Ordet, kunde troe, at det vilde være en Hindring, for at fremme vore indre Reformers, naar vi ikke ville gaae ind paa det foresiggende Udcast. Han mindede meget rigtig om, at, havde tidligere det hele Forhold været bragt i Orden, hvad enten Grænsen havde været ved Eideren eller Elben, da være maaffee allerede disse Reformers traadte i Live, men, hvad han altsaa savnede, var jo netop en fælles Statsforfatning, og altsaa, naar man ønsker disse Reformers Fremme, troer jeg, at det er den simpleste og naturligste Vej, at man saa meget som muligt fremkynder, at der kommer det fælles Organ, der er fornødent, naar ikke de provindsfelle Stænder eller muligt vordende provindsfelle Landdage skulle forvandle sig til en Legalisering af Anarchie i Landet. Idet jeg saaledes væsentligen har holdt mig til de af den ærede Finantsminister fremstillede Modgrunde, har jeg ikke opholdt mig ved det ærede Udvalgs Fleertals Motivering af sin Indstilling, uagtet jeg vil bekende, at ogsaa jeg er